

ב מ ע ר כ ה

חובתנו הראשונה - עמידה בשער

מסקנה כזו עלולה להיות לנו לרועץ. איננו עומדים רק בפני התקפות של שליטי ערב; מאחוריהם עומד כוח גדול יותר, שבו אין לזלזל.

ספק אם היה עוז לליגה הערבית בלבד — שלא הוכיחה כושר־פעולה בדבר קטן וגדול הנחוץ לערבים. לא בהפרחת ארצותיהם ולא בריפוי מחלותיהם ולא בחיסול הבורות — למרוד באו"מ ולצאת למלחמה בנו. אנו עומדים לפני מערכה קשה, המתנהלת ע"י מעצמה גדולה שכוחה להזיק עדיין גדול. וטוב שנדע אשר לפנינו.

חובתנו הראשונה היא: עמידה בשער, כאשר עמדנו רק שתיים־שלוש פעמים בהיסטוריה.

היכולת הפוטנציאלית שלנו אינה נופלת מיכולתן של כל מדינות ערב, בלי יוצא מן הכלל, בכל ההתנששויות, שהיו ב־70 השנים האחרונות, מאז פתח תקוה ועד מִסִּת־צבי, לא נפל הפוטנציאל הלוחם שלנו מזה של כל מדינות ערב. אבל זוהי יכולת שבכוח ועדיין לא בפועל. אולי, כל קיומו של העם היהודי, פשוטו כמשמעו, תלוי בכך, אם נדע — בעוד מועד — להוציא את היכולת שלנו מן הכוח אל הפועל. זוהי הבעיה. את־היכולת הגנוזה במשק שלנו, עוד לא גייסנו. ויכולת גדולה גנוזה בכשרון הטכני שלנו, ביכולתנו המדעית, בכוח־האדם שלנו. ניצוצים של יכולתנו נתגלו ביחיעם, בעציון ובטירת צבי. ביכולת זו נעמוד נגד כל הקמים עלינו.

מאז שיבתנו השלישית לארץ באנו כאנשי שלום ועבודה. רצינו לבנות מדינתנו בשלום. אבל לא ניתן לנו. עלינו לקבל עובדה זו ולהודיע קבל העולם. כי אם נחוץ הכרע בכוח, נעשה מאמץ להכריע בכוח ונתגייס לשם כך. אנו חלוצי האומה כולה, והחרב שהכריחונו לשלוף מנדנה, לא תושב עד אשר תוקם המדינה ועד אשר ישוב עם ישראל קוממיות לארצו.

ד. בן־גוריון

עדיין לא הוקם הכוח שיגן, לא רק עלינו, אלא גם על האומות המאוחדות. גם במקרה הרע ביותר, גם אם או"מ לא יוכל ולא ירצה להגן על החלטותיו, נתחייב בגפשונו אם לא נעמוד בכל כוחנו במערכה. יש ערך רב למלחמתנו על עתידנו ונעשנה בלי טינה על העולם. לא קיינו, שיגישו לנו מתנה. אין מגישים מתנות לעמים. עם צריך לדעת להגן בכוח. עצמו על זכותו, ורק אז מוכרת היא במשפט העמים. גם אם ניטל עלינו להתגונן לבדנו, עצם העובדה שאנו נלחמים על דבר שרוב האנושות הכיר בו, על החוק הבינלאומי, משמשת לנו מישען כביר במלחמתנו ובעמידתנו.

המדינה איננה רק בשביל יהודי ארץ־ישראל ולא יהודי ארץ־ישראל בלבד יוכלו להקימה ולקיימה. המדינה היא למען העם היהודי ורק אם נגייס את כל יכולתו של העם, היא תקום. ויכולתנו לגייס את העם תלויה לא מעט ברצוננו לעמוד במערכה כאן.

פלישת הכנופיות מהחוץ מבשרת את השלב השני במלחמה, המתחיל ערב ההתמוטטות השלמה של השלטון המנדטורי, של החיסול הפורמאלי של המנדט — כי החיסול המעשי חל ב־1939. ועלינו לדעת, שאולי אין זה השלב האחרון. נקווה, כי אותו כוח־ההגנה יהרוס גם את כוח הכנופיות הללו היינו עדים למערכה א' במלחמת־הגבורה — בטירת־צבי, אם כי כל נתיימר, שבכל פעם יהיה לנו נצחון כזה.

גם אם נשבור את התקפות הכנופיות, אפשר שהמערכה עוד תימשך. אין ערובה, שלא ייכנס למערכה צבא סדיר של ארץ שכנה, או של כמה ארצות. ואסור לזלזל ברצינות הסכנה. אמנם מי שיודע את האגדה על „המרד במדבר" שלא התקיים, מי שראה את כוחו של צבא־ערב בעיראק ועוד, ומי שהתבונן במערכות הקטנות בארץ־ישראל — יכול להגיע לזלזול בערך הצבאי של המדינות הללו. אך